

PASAULES BESTSELLERS

KAROLINA MITČELA

zelta
krātiņš

ŠIEM CILVĒKIEM BIJA VAJADŽĪGS VIŅAS BĒRNS.
VAI VIŅAI TIKS ATŅEMTA ARĪ DZĪVĪBA?

KAROLINA MITČELA

**zelta
krātiņš**

CAROLINE MITCHELL

**the
perfect
mother**

KAROLINA MITČELA

zelta
krātiņš

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-3
Mi 873

Text copyright © 2020 by Caroline Mitchell
All rights reserved

Karolinas Mitčelas romāna “Zelta krātiņš”
publicēšanas tiesības pieder
“Apgādam “Kontinents””

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-989-2

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
“Apgāds “Kontinents””, 2020

AIZAKAM

*"Cena, kādu mēs maksājam par
brīnišķīgo iespēju būt mātei."*

AISEDORA DUNKANE

Prologs

Rozalinda

2019. gads

Es maigi noglāstīju vēderu. Likās grūti iztēloties, ka aiz miesas veidotās sienas pukst manas mazās meitiņas sirds. Viņa bija vairāk nekā tikai neplānota grūtniecība. Viņa uzturēja mani pie dzīvības.

"Kaut es būtu noticējusi Dimpnai, kad viņa apgalvoja, ka es pieļāju milzīgu kļūdu!" Tiklīdz iedomājos par draudzeni, kura atrodas tūkstošiem jūdžu attālumā, acīs man sariesās asaras. "Cik gan citāda izvērstos mana dzīve, ja es būtu pieņēmusi viņas padomu!" Vainas apziņa iesūca mani gluži kā plūstošās smiltis, nomācot tā, ka es tik tikko spēju paelpot. "Vai mani pirmām kārtām pievilināja Ņujorkas valdzinājums? Vai varbūt tukšie solījumi?" Es ar delnas virspusi noslaucīju asaras. "Kā gan es būtu varējusi paredzēt, ka viss notiks šādi?"

– Nekas, mazulīt, – es nočukstēju savam nedzimušajam bērnam. – Es parūpēšos par to, lai tev nekas slikts nenotiek.

Ja nu gadījumā meitiņa būtu sajutusi manas bailes, es apvaldīju šos prātojumus. Viņa sakustējās, piespiežoties manām ribām. Doma par viņas ienākšanu pasaulē satricināja manus nervus līdz nelabumam. Nē, ne jau dzemdību dēļ es nervozēju. Mani šausmināja tas, kam jānotiek nākamajā sekundē pēc viņas piedzimšanas. Es piespiedu plaukstu mutei, lai aizturētu kļiedzienu, kas brieda kaklā. "Ir jāturas. Glābiņš ir atkarīgs no manas spējas būt mierīgai, koncentrēties uz mērķi un sagatavoties izšķirošajam solim."

Augšstāvā aizcirtās durvis, un aplāpētā saruna turpinājās. Es nešaubījos, ka tā skar mani. Ierādītais mitekļis bija smalks, taču bez skaņas izolācijas, un es daudz ko esmu noskaidrojusi par cilvēkiem tur, augšā. Lēnītēm pārvietodamās, es paņēmu krēslu un pievilku to pie ventilācijas šahtas. Tā kājas švīkstēja pa koka grīdu. Tad es uzkāpu un ieliecos ceļgalos, lai krēsls nešūpotos. Manevrs bija riskants, bet šādi es varēju vislabāk dzirdēt to, kas notiek stāvu augstāk. Es aizturēju elpu un centos saklausīt svarīgāko. Viņi uzskatīja, ka te nekas nav dzirdams, bet es lieliski zināju, uz ko viņi ir spējīgi. Gaiss bija pārāk sauss un pārāk auksts. Man uzmetās zosāda, un es pašņaukajos. Kaimiņīgā diskusija bija pāraugusi klusā murmināšanā. Lēmums bija pieņemts.

Ievaidējusies es nokāpu no krēsla. Katrs nervu galiņš trīcēja no adrenalīna, kas straumēm plūda pa manām dzīslām. Tagad vai nekad.

Bet šī trauksme izrādījās velta. Lai atslābinātos, es atkritu krēslā.

Šķita, ka esmu tā nosēdējusi vairākas stundas. Virs galvas nodimdēja soļi. Drebošu roku es satvēru plaukstā na-

zi, kas bija rūpīgi ieslēpts mana grūtnieces tērpa ielocēs. Tas bija neliels, taču pietiekami ass, lai caurdurtu ādu. Vai man bija cita izvēle? Sirds dunēja krūtīs, un elpa kļuva saraustīta un ātra. Viņi nāca pie manis.

Vairs nedrīkstēja vilcināties ne sekundi. Es uz pirkstgaliem aizgrīļojos līdz skapim un sažņaudzu pirkstos naža spalvu. Lifts dūkdams vizināja pasažierus lejup uz manu stāvu. Džinkstiens ziņoja, ka viņi jau ir klāt. Kad attaisījās lifta durvis, es aizturēju elpu.

Bija pienācis laiks.

Pirmā nodaļa

Rozalinda

2018. gada oktobris

– Cik atstatu ir jābūt izvietotām kājām, lai izveidotos sprauga starp augšstilbiem?

Dimpna, uzvilkusi vispieguļošākos džinsus un bezpie-
durkņu krekliņu, pētīja sevi manas istabas lielajā spogu-
lī. Es biju izstiepusies gultā un pārāk nepievērsu viņai uz-
manību, jo galva bija pilna ar pašas problēmām.

– Tās nav. Tās patiešām nav! – viņa ievaidējās, aprau-
dādama to tik bezgala svarīgo spraugu starp augšstil-
biem. – Nu, paskaties uz mani! Valis kas valis.

Protams, ka Dimpna it nemaz nelīdzinājās valim. Vi-
ņa bija dzīvesprieģīga rudmate ar brīnišķīgiem auguma
izliekumiem, par kuriem es viņu apskaudu. Mēs draudzē-
jāmies kopš tā mirkļa, kad četru gadu vecumā satikāmies
skolā un viņa dalīja ar mani savu sviestmaizi. Tika ap-
galvots, ka mēs esam satriecošs pāris – viņa ar saviem ru-
dajiem matiem un es ar blondajām cirtām, kas vijās pāri

pleciem. Mūs dēvēja par Rabarberu un Oliņu – atbilstoši populārajam saldajam no rabarberu ķīseļa un olu krēma. Mēs ne reizi nebijām pašķīrušās, kopā iestājāties vidusskolā, katru svētdienu veselu stundu sēdējām blakus baznīcas dievkalpojuma laikā un abas strādājām par numuriņu uzkopējām vienā un tai pašā Džūerija viesnīcā. Tikpat dabiska likās arī dzīvošana kopā. Diemžēl īres cenas Dublinā bija astronomiskas salīdzinājumā ar tām, kas dominēja manā dzimtajā Fērbenas pilsētā, un man pietrūka drosmes pateikt labākajai draudzenei, ka esmu zaudējusi darbu. "Ak, ja tā būtu vienīgā nelaime!" Pie horizonta drūzmējās daudz ļaunākas problēmas. Man sažņaudzās vēders, jo šīs domas līdzinājās spēcīgiem sitieniem.

– Tu izskaties lieliski, – es teicu, paņemdama picas šķēli no kastes, kas bija nolikta uz gultas. Tiklīdz biju nokodusi gabaliņu garozas, mani pārņēma kārtējais nelabuma vilnis. Kopš uzzināju nelāgos jaunumus, es gandrīz tikpat kā neko nespēju ieēst.

– Laikam jau tev taisnība. – Dimpna nopūtās. Matracis nošūpojās, kad viņa atkrita blakus man un pagrāba šķēli no manas picas. – Turklāt sievišķīgi izliekumi ir modē. Kimas Kardašjanas dibens ir divreiz lielāks par manējo.

– Tātad tev vēl ir, kurp tiekties. Ķeries tik klāt! – Runādama es smējos, taču sirdī jutos kā sasalusi. Es iemetu picu atpakaļ kastē, jo sapratu, ka vairs nespēju ieēst ne kumosīņa, un izdvesu: – Ak Dievs, ko es iesākšu? – Rīklē atkal sakāpa milzu kamols.

Dimpna sastinga un pavērtu muti raudzījās uz mani.

Viņa allaž bijusi stiprākā no mums. Kad viņas ģimene

pārcēlās uz Dublinu, Dimpna iedrošināja arī mani braukt turp. Viņa sameklēja mums dzīvokli un darbu, pat iemācījās vadīt automobili. Savukārt es biju radošākā, neorganizētākā un impulsīvākā, un tas nereti nāca man par ļaunu, bet kopdzīvē ar viņu biju pieaugusi un izstrādājusi noteiktu ikdienas kārtību. Un te nu es biju, sliku vainas apziņā un biju ieslodzīta bezcerīgā situācijā. Panika mani gluži vai aprija, kad es raudāju kā bērns un rikli aizņņaudza plosošas elsas.

Kad Dimpna apskāva mani, līdzņemamas picas kaste noslidēja uz grīdas, un es atskārtu, ka viņas šķēle ir piešķārusies maniem matiem.

– Kas ir? Kas noticis? – draudzene jautāja, stipri sapiežot mani. Es izgrūdu, ka man ir nepieciešams gaiss. Dimpna allaž bija apkampšanās mīlētāja. Tā bija viņas atbilde uz visu. Reiz viņa pat apskāva skolotāju visas klases priekšā. Viņas moto bija: "Apskauj tagad, jautājumus uzdod pēc tam." Es vienmēr priecājos, ka viņa ir tieši tāda, un momentā sajutos labāk. Bet tagad mani mati oda kā vakardienas ballītes siers. Ar acs kaktiņu es pamanīju, ka viena blondā šķipsna ir notriepta ar tomātu mērci.

Atbrīvojoties no viņas rokām, es sagatavojos izpaust jaunumus, kurus pati vēl nebiju paguvusi līdz galam aptvert. – Es esmu stāvoklī. – Ieskatīties viņai acīs es nespēju un tāpēc, gaidīdama rājienu, pētīju atlobījušos nagu laku. Pēdējais, kas man būtu nepieciešams, bija lekcija par kontracepciju. Tas bija vienas reizes sakars, un es biju pārāk piedzērusies, lai vispār domātu par jel kādu paškontroles formu.

– Lai Dievs žēlīgs! – Šo frāzi Dimpna bija pārņēmusi no mātes un lietoja vien īpaši katastrofālos gadījumos. Vi-

ņa lūkojās uz mani totālā šokā. – Kad? Ar ko? Cik ilgs laiks jau ir? Vai tu paturēsi bērnu? Kā būs ar tavu mammu un patēvu... Vai viņi zina? – Šie jautājumi triecās uz mani kā lodes, un man sareiba galva. Bet es sevi mierināju ar to, ka nav izskanējis jautājums, no kura es baidījos visvairāk. – Kurš ir tēvs?

Te nu tas bija. Man iedrebējās zods, un asaras atkal draudēja gāzties pār vaigiem. "Viens labums – ja es raudu, tad atbilde netiek gaidīta," es prātoju, lai gan nešaubijos, ka Dimpna tincinās tik ilgi, kamēr es neizturēšu.

– Tas bija vienas nakts sakars, – es sacīju, paķēru salveti un izšņaucu degunu. – Un... iekams tu saki... jā, zinu... Es biju piedzērusies, rīkojos mulķīgi, un tas sasodītais prezervatīvs laikam pārplīsa!

– Tu nelietoji tabletes? – Dimpna momentā noprasīja. – Tu esi pilnīgi traka?

Nosodošie vārdi manu pašsajūtu pasliktināja vēl vairāk. Es nebiju no tādām, kas pārguļ ar katru pretimnācēju, bet tobrīd ļāvos sevis žēlošanai un izkusu, jo man bija finansiālas problēmas un viņš solīja palīdzēt. Jau sen neviens vīrietis nebija tik mīļi izturējies pret mani! Bet draudzība ar Dimpnu man nozīmēja vairāk par visu pasaulē, tāpēc viņa nemūžam neuzzinās, kurš tas bija.

– Ja es gribētu noklausīties lekciju, tad būtu izstāstījusi mātei. – Es iešņukstējos. "Arī viņa nekad neko neuzzinās."

– Piedod. – Dimpna sarauca pieri, mēģinādama saprast, kas īsti ir noticis. – Ko tu tagad iesāksi?

Es vārgi pasmaidīju un saņurcīju asarām piemirkušo salveti. Kopš mirkļa, kad grūtniecības tests apstiprināja manas ļaunākās priekšnojautas, es ne par ko citu nespē-